

En geometrisk reise

Kilde : Dagsavisen Østfold – Papirutgaven, side 21

Dato : 13. feb.

Søk : Carte Blanche

Medietype : PRINT

Kildetype : Newspaper

Lesertall : 45000

KULTUR | MANDAG 13. FEBRUAR 2017 21

FOTO: ANDRÉ LØYNING

t Noir

profil. Bjørks «Hyperballad» blir til en sang som nå kanskje heter «Eg går gjennom det», som blir forestillingens musikalske høydepunkt. Sammen med oversettelsen av Anne Dorte Michelsens nydelige «Snebær og kastanjer», som Kråkevik har tatt med seg fra Danmark. Her er også en versjon av Kari Bremnes' «Kåpa mi», den samme pelskåpa igjen, nå som ettertraktet moteplagg fra Milano.

Mot slutten legger Herborg Kråkevik entusiastisk ut om sine drømmer for Norge hvis hun hadde vært statsminister, da det skulle blitt mer P2, Nasjonalgalleriet og en kulturminister som var opptatt av kultur. Helt til slutt kommer den nye versjonen av Dag Frølands «Levende lys», nå som en drøm om et inkluderende Europa, uten nye grenser som stenger mennesker ute. En sterk avslutning på en mangfoldig kveld.

■ GEIR RAKVAAG

Carte Blancches nye og vakre forestilling er basert på sirkelen som form og symbol.

FOTO: ARASH A. NEJAD

En geometrisk reise

Carte Blanche og Bouchra Ouizguen finner ikke opp hjulet på nytt, men de gjenoppdager i alle fall sirkelen.

5 **DANS**
«Carte Blanche: Jerada»
Av: Bouchra Ouizguen
Kostyme- og musikkdesign: Bouchra Ouizguen

Lysdesign: Erik Wurtz
Med: Caroline Eckly, Irene Vesterhus Theisen, Mia Habib, Noam Eidelman Shatil, Judith Arupa, David Lorenc, Mathias Stoltenberg, Harald Beharie, Adrian Bartczak, Einar Nikkerud, Asher Lev, Magnus Eide Myhr, Daniel Garcia Marblanca.
Scene 2, Den Norske Opera og Ballett

Carte Blancches nyeste forestilling er et samarbeidsprosjekt med den marokkanske koreografen Bouchra Ouizguen. Forestillingen har de skapt sammen i byen Marrakech, men den har fått tittelen etter en annen marokkansk by, nemlig Jerada.

Resultatet er blitt en times forestilling som beveger seg mellom det geometriske og det symbolske. Koreografen skriver som en innledning til det hele: «Hvordan overleve i en gruppe? Dette spørsmålet slo meg umiddelbart da jeg møtte **Carte Blancches** dansere. I neste øyeblikk åpenbare konturene av en sirkel seg som en [...] kraft i seg selv. Roterende på vår egen akse, kretsende i bane rundt andre, virv-

lende, og spinnende til punktet av utmattelse og beruselse, alltid dreierende.» Dette er så blitt forestillingens grunnprinsipp. I all hovedsak kretser danserne her om sin egen akse (liten sirkel) og spinner samtidig rundt og rundt i rommet (stor sirkel), eller de løper i store sirkler. Samspeillet mellom den lille og den store sirkelen, mellom jeget og gruppen, er forestillingens ene, altomfattende bevegelse, selv om den varieres på ulike måter. Men sittende i salen forlater jeg den symbolske lese måten fort.

For dette ensidige fokuset på sirkelen får mine øyne opp for den som geometrisk form. Det er som jeg oppdager den på nytt og ser hvor vakker den er når den får skinne på scenen slik den gjør her. Dansernes evige kretsing om seg selv og hverandre oppløser også danserne som kropp og mennesker, de går opp i sirkelen. I en mer symbolsk lesning kunne man kanskje si at individene går opp i gruppen, eller at de lar seg «rive med i denne virvelvinden uten begynnelse og slutt», for å sitere Ouizguen.

Ut fra min beskrivelse kan **Carte Blancches** forestilling virke som en enkel sådan. Men selv om grunnprinsippet er enkelt, krever gjennomføringen av dette uttrykket rett og slett en imponerende teknikk og utholdenhet. En times kontinuerlig sirkling og løping er definitivt ikke for enhver kropp.

Forestillingen ledsages av musikk med tydelig afrikansk opphav. Ellers er det

lite som direkte spiller på forestillingstittelen. Vi hører trommer og sang, først svakt, deretter i økende intensitet og tempo før forestillingen ender i stillhet. Også i påklædning ser vi trekk fra en afrikansk tradisjon, men allikevel synes jeg det er en mer allmenn livserfaring som formidles her enn en stedbunden. Men klærne kan betraktes som identitetsmarkører. Når danserne kaster klærne til hverandre – selvsagt mens de løper i sirkler – kan det oppleves som de gir og tar identitet til og fra hverandre, som en del av det å være i en gruppe.

Carte Blanche og Bouchra Ouizguen har skapt en fascinerende og fin forestilling basert på noen av de mest grunnleggende bevegelsesmønstrene som finnes. Dette er både kjent og nytt, og det er

En fascinerende og fin forestilling.

betagende i all sin enkelhet. Om man lar seg rive med av det rent formale eller er mer opptatt av det symbolske, er opp til den enkelte. Men **Carte Blanche** legger også denne gangen ved et program (nærmest et tidsskrift) hvor ulike perspektiver på blant annet identitet, flukt, frihet og engasjement kan bidra til å kaste helt andre lys over forestillingen.

■ INGER MARIE KJØLSTADMYR

■ **Forestillingen har turnéstart i Hamar Kulturhus 15. februar.**